

rigsminister eller den ærede Finansminister har gjort et eneste Skridt for at føre denne Opgørelse å jour til det Dødblik, hvor vi staa; nagtet det ved Aarets Slutning vilde være grumme nemt at staae denne Oplysning til Veje. Det kan ikke nægtes, at det vilde have været noget vejledende for denne Behandling, hvis vi havde haft de to sidste Aars Ølforsbrug konstateret, for at vi kunde se, om Bevægelsen havde været den samme lige til Dato, eller om der havde fundet nogen Forandring Sted. Men det er ikke lykkeligvis, vi have ikke faaet det. Altsaa alt dette bestyrker mig i, at Allet vil være en god Forretning for den ærede Finansminister, det vil nok give saa meget, at han kan være tjent med den Forretning, han der har gjort. Det er heller ikke den Betænkethed, som vi have hørt oppe i det andet Ting, i det Ting, der med Hensyn til Finansstassen maa siges at staa Finansministeren meget nær og have samme Interesse som han. Det eneste, som vi have hørt deroppe, er det Spørgsmaal, hvorvidt man kan omgaa Staten, eller hvorvidt vedkommende Brygger skulde kunne unddrage sig den. Men at den nok, hvis man ellers kunde faa fat i den, vilde indbringe, hvad den skulde, det har jeg ikke set den mindste Tvivl om.

Jeg siger, at naar vi give dette Ministerium disse tre stigende Skatter uden nogen som helst Begrænsning, løbende an paa, at de vilde indbringe i Statskassen, hvad de skulle indbringe, saa er det jo noget, vi for et Aar siden umulig kunde tænke os, at dette Folketing vilde have gjort, og det forekommer mig, at det i dette Dødblik er endnu besynderligere og endnu vanskeligere for ærede Medlemmer at gøre det, da de jo selv i Bøbet af disse Forhandlinger have erkendt, at det vistnok kunde være nyttigt og hensigtsmæssigt at have en saadan Begrænsning; og de Herrer have jo ogsaa haft en saadan Begrænsning opstillet, som nu er falden bort. Jeg kan jo godt forstaa, at den ærede Finansminister ikke har gjort nogen stærk Modstand mod den Begrænsning, man satte ind paa det foreløbige Stadium, den ærede Finansminister er en taalmodig Politiker, der rolig har ventet paa, at hans Tid skulde komme, han har set rolig paa denne Begrænsning og sagt: den skal nok gaa, og væk er den. Nu stige disse Skatter saa meget, som de kunne, og alt, hvad der bliver af Overflød, flyder ind i Statskassen, uden at vi der have taget noget som helst Forbehold. Det er jo muligt, at de Herrer endnu ikke have opgivet det, og hvis vi da kunne komme til en Endring i saa Henseende, vil man ogsaa kunne prøve,

ikke alene den ærede Finansministers Standpunkt lige overfor Troen paa den ny Stat, men ogsaa dette Tings, hvilket maaste vil være ganske hensigtsmæssigt. — Dette havde man altsaa ikke kunnet vente for et Aar siden, og heller ikke kunde man have tænkt sig, at en Lov af dette Omfang, en Lov, der angaar saa mange Millioner, en saa stor Sag skulde komme fra det andet Ting til os, saaledes som det nu sker for at vedtages i 8 Dage efter det, man falder en omhyggelig Overvejelse i det andet Ting. Naar den ærede Konsejlspræsident her i Dag har sagt, at dette Lovforslag, har faaet en omhyggelig Overvejelse i det andet Ting, tror jeg, at den ærede Minister der har sagt noget, der er altsaa smukt, noget, der ikke saaledes kan tages lige efter Bogstaven, thi hvis man vil gaa til Bunds i Tingene, maa man komme til lige det modfatte Resultat. Sandheden er den, at denne Sag saa langt fra har faaet nogen omhyggelig Overvejelse i det andet Ting, at den endogsaa er bleven behandlet aldeles overfladisk, ført igennem i Huj og Hast paa maa og saa. Det er noget, jeg ikke henstiller som en løs Paaastand, men noget, som jeg har de allergyldigste Autoriteters Anerkendelse af. Den ærede Ordfører for dette Lovforslag i det andet Ting (Sehested) udtalte, da han anbefalede denne Sag til det andet Tings Vedtagelse, at Arbejdet havde været temmelig forceret. Det er nemlig gaaet saaledes til, at man i Udvalget havde arbejdet paa Toldloven i meget lang Tid, og at man først i den sidste Tid, da det viste sig, at Toldloven strandede, ikke alene for i Aar, men for mange Aar i Fremtiden, som den ærede Konsejlspræsident siger, havde taget fat paa denne Sag. Det er den ærede Ordførers Opfattelse af den omhyggelige Overvejelse i Landstinget, og naar man har fulgt Forhandlingerne deroppe, ser man jo ogsaa, hvorledes de to Hovedbestemmelser, der ere optagne i §§ 2 og 11, kom ind den ene Dag, og den næste Dag gik tilbage til Udvalget for atter den tredje Dag at komme tilbage, helt omdannede. Det er i Virkeligheden en Lov, der er lavet med den størst mulige Fart og med den ringest mulige foregaaende Overvejelse. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde det heller ikke have været muligt, at der mod dette Forslag kunde gøres den Række af Indvendinger, som vi have hørt her i Aften, thi det er den Slags Indvendinger, som man plejer at møde ved en omhyggelig Overvejelse, men det har der ikke været Tid til for det andet Ting. Snarere maa man sige, at det er kommet hertil uden nogen som helst grundig Overvejelse, og at der derfor